

Gverilci

Zdenko Vrdlovec

V zvezi z *Gverilci*, televizijskim filmom v režiji **Braneta Bitenca** (v torek predvajanem na TVS), je treba najprej omeniti neki drug, deset let starejši in prav tako televizijski film, namreč *Striptih* (1995) Filipa Robarja - Dorina. K tej primerjavi namreč napotuje že sama oblikovna zasnova obeh filmov: oba sta sestavljena iz več kratkih zgodb, ki pa jih ne pripovedujeta kontinuirano, marveč fragmentirano in prepleteno, a prav v tem pogledu se tudi najbolj razlikujeta.

Robarjev *Striptih* je poskušal povezati in preplesti nekaj, kar je na papirju obstajalo povsem ločeno v obliki treh samostojnih novel različnih avtorjev (Andreja Blatnika, Blaža Ogorevca in Marijana Pušavca), in ustvariti neko filmsko celoto, v kateri je bil vtis medsebojnega prepletanja različnih zgodb dosežen s takšnimi oblikovnimi prijemi, kot je spoj prek objekta ali pojav istega igralca v dveh različnih vlogah. Bitenčevi *Gverilci* temeljijo na štirih zgodbah iste avtorice, **Polone Glavan**, ki je tudi scenaristka, vendar ne formalno ne kako drugače ne poskušajo ustvariti vtisa kakšne filmske celote. Kar z drugimi besedami pomeni, da je oblikovna zasnova medsebojnega prepletanja štirih različnih zgodb videti brez pravega razloga. Sicer ni ravno moteča, toda z razdrobitvijo naracije razvodeni tudi njen učinek. Dejal bi celo, da je bila razdrobljena in štiri različne zgodbe prepletajoča naracija najslabši način za ekranizacijo novel Polone Glavan. Vsaka od teh novel – tako šoferjeva pripoved o pripetljaju na Poljskem kot frizerkino srečanje s klošarskim očetom, dečkovo zatekanje v časovne konstrukcije pred materinim pretepanjem in pogovarjanje ljubimcev v postelji – implicira dovolj spodbud in izhodišč za režijske ideje, ki so v *Gverilcih* »nadomeščene« z nevtralnno in neinventivno realizacijo: če mati svojega otroka tako pretepa, da ta hodi v šoli s podplutbami in preklano ustnico, potem je v filmu ena zaušnica premalo (kar še ne pomeni, da pogrešamo kakšen sadistični prizor); če se upokojeni šofer kot najlepšega trenutka v svojem življenju spominja epizode v zasneženi in megleni poljski pokrajini, zakaj te epizode rajši ne vidimo uprizorjene, kot pa da poslušamo šoferjevo pripoved itn.